

“El dret és apassionant”, afirma, en un català perfecte, el nostre convidat, en Victoriano Sánchez García, fill de Salamanca i advocat de Santa Coloma de Farners. “Cada nou assumpte significa capbussar-se en els preceptes d’aquesta disciplina. No sabria dir com s’obté el primer client, però el que tinc clar és que és a partir del cinquè o del sisè va corrent la veu.” El cas és que aquest salmantí ha arribat a fer aquest sisè client i molts més. Aquesta pàgina ens revelarà com ho ha aconseguit: “Quan vaig acabar la carrera, vaig fer les primeres passes en el món del dret amb un company d’estudis del pare, al bufet del qual vaig treballar durant tres anys.” Corria l’any 1975: “M’atreia molt el món de la judicatura, però considerava que aquesta activitat no estava ben retribuïda: en aquell temps, el sou d’un jutge era inferior al que es podia obtenir en altres branques de l’Administració i, és clar, això també s’ha de tenir en compte. Ara les coses han canviat, malgrat que el sou tampoc és gran cosa tenint present l’enorme responsabilitat que comporta una feina com aquesta.” Finalment el nostre interlocutor va escollir una especialitat que l’obliga a mantenir un estret contacte amb l’Administració: “Vaig guanyar les oposicions de secretari d’administració local, categoria superior, i el meu primer destí va ser el Masnou. Aquest càrrec em va dur a especialitzar-me en dret administratiu. Al cap de dos anys em desplaçava a la Selva, que em semblava un racó molt maco per viure i per exercir.” Mai no se’n va penedir. Ara, sempre somrient, recorda com, abans de deixar la seva terra natal per Catalunya, “detectava entre les meves amistats una certa reserva i després curiositat per saber com m’havia anat amb els catalans. La sorpresa venia quan els explicava que m’hi havia sentit tan a gust com a Madrid o a la Corunya.”

“Molts dels meus clients són ajuntaments”, ens explica. “També treballa per a ciutadans que han tingut algun problema amb altres administracions. És com si em trobés a tots dos costats de la barra del bar.” Aquest símil tan quotidià li serveix per aclarir-nos que “el que no faré mai, evidentment, és representar un client que té una queixa d’un dels ajuntaments per als quals treballa.” Reconeix que “fa uns anys el ciutadà tenia molta por a enfrontar-se a l’Administració. Ara, en canvi, el públic s’adreça a l’advocat amb tota naturalitat per resoldre aquest tipus de qüestions.” Estem parlant de dos grups de clients privats: “Els empresaris, que defensen els interessos de la seva firma, i els ciutadans del carrer que se senten atropellats. Aquests darrers casos solen emmarcar-se en el context de la matèria tributària: plusvàlues, impostos sobre béns immobles... Des que es van crear els jutjats del contenciós provincials, no és necessari recórrer al Tribunal Superior de Justícia en tots els casos i sembla que la justícia administrativa estigui més a l’abast dels ciutadans.” Respecte a les pors de fa uns anys a enfrontar-se a l’Administració, en Victoriano ens explica quina és la situació actual: “Abans no es condemnava mai l’Administració a pagar costos processals. Ara, en canvi, amb la nova llei de la jurisdicció, sí és rendible plantejar plets a l’Administració, perquè, en cas que aquesta sigui la part perdedora, se la pot condemnar a pagar els honoraris de l’advocat de la part

demandant. Per primer cop, es planteja la tutela jurídica dels ciutadans enfront de les administracions de forma real i no solament teòrica. Abans no valia la pena posar una reclamació per una petita quantitat, donats els costos que originava i el temps que trigava el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya a dictar sentència, que arribava a cinc o sis anys en algunes ocasions. En definitiva, no hi havia igualtat entre les dues parts, perquè l’Administració té tot el temps del món, però no així el particular, que pot estar-s’hi jugant el patrimoni. Ara les coses han canviat. Amb els nous jutjats el temps es redueix de forma ostensible i a més es pot obtenir la condemna en costos de l’Administració. Malgrat tot, encara s’han de millorar les coses.”

No resulta estrany que el nostre interlocutor es mostri tan solidari amb el ciutadà, si tenim en compte que exerceix en un poble de 8000 habitants: “En aquests casos, vas més enllà de l’aplicació del dret. Sempre he pensat que els advocats són una peça clau en l’engranatge de la justícia, perquè tenen un contacte molt estret amb la gent. Posen la llei a l’abast dels seus veïns mitjançant una lectura popular, cosa que evita molts plets i soluciona molts de conflictes per via extrajudicial.” De vegades, aquests conflictes es resolen en un context tan atípic com la taula d’un cafè: “A Santa Coloma, te’n vas al bar del poble i esmorzes a la mateixa taula amb el pastisser i l’advocat.”

I també amb el mestre: “Més d’una vegada he proposat als directors dels centres d’ensenyament secundari que programessin alguna activitat extraescolar basada en xerrades que faria jo mateix i algun altre company per introduir els alumnes als conceptes bàsics del dret. Jo ja he viscut aquesta experiència, i les múltiples preguntes que m’han fet els nois demostren el seu interès pel tema.” I és que “tothom té el record d’algun moment en què hagi sentit que es violaven els seus drets.” Talment com fan aquests estudiants en un ambient distès, “els clients s’adrecen al meu despatx per a qualsevol tipus d’assumpte, i em plantegen la seva situació amb total claredat, sense apartar la mirada.” És probablement aquest tracte tan humà el que ha proporcionat a en Victoriano clients arreu de les comarques catalanes.

Per al nostre interlocutor, “la tasca de l’advocat no es limita a defensar els interessos del client, sinó que també hem de vetllar perquè la resolució del cas doni lloc a una sentència justa, sense el perjudici innecessari de l’altra part.” I és que ell té molt clar que la seva activitat és més que una simple transacció econòmica: “Amb aquesta professió, contribueixes que hi hagi una mica menys d’injustícia al món.” Aquesta transparència és el tret distintiu d’en Victoriano Sánchez, un home amb uns ideals i una ètica ben definits.

Es podria dir que “l’ambient” del dret embolcalla el nostre protagonista: “El meu avi era advocat, el meu pare fiscal, la meua germana és secretària judicial de l’Audiència de Barcelona, un germà és procurador, un cunyat és magistrat...” Amb aquests antecedents no seria estrany que els seus dos fills, l’Elisenda i el Víctor, seguissin el mateix camí. Un camí que la seva dona, l’Elisenda, l’ha ajudat a recórrer: “Puc dir que ja tinc més arrels a Catalunya que a Salamanca.”

“Els advocats posen la llei a l’abast dels seus veïns mitjançant una lectura popular, cosa que evita molts plets i soluciona molts de conflictes per via extrajudicial”

Victoriano Sánchez - Santa Coloma de Farners (Selva)